
WEEKBLAD
Pep
Nr. 46
18 nov. 1967
35 ct. per week; losse nrs. 45 ct.
Voor België 7 fr.
VLIEGTUIGEN
VOOR ISRAEL
pag 6-7
-UDERZO-

Sapperdeflap!

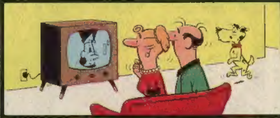
Vijf daverende avonturen van Pipo en zijn vriendjes gratis bij Sunil. Ze zijn er allemaal: die dikke taartjessnoeper van een Dikke Deur, meneertje-peertje Japio met zijn roze varkensvriendje, Klukkluk de grootste misschietkampioen van de hele wereld, Mammaloe, Petra en een stel geheimzinnige woestijn-arabieren.

Vijf spannende avonturen

CADEAU BIJ

Sunil

Dat moet ik Pep schrijven

In PEP 33 stond een artikel over de Boemerang. Bij dit artikel stonden geen verdere gegevens. Voor lezers die er prijs op stellen, volgen ze hier: De toestellen getekend door Thijs Postma behoren tot het 5de squadron R.A.A.F. en hebben de letters BF als registratie. Het 4de squadron droeg de letters QE en had een wit staartstuk, het topje van de staart was blauw. Technische gegevens van de Boomerang CA-13:
motor: 1200 pk Pratt & Whitney Twin-Wasp;
snelheid: max. 300 m.p.h.;
vliegbereik: 990 mijl;
bewapening: twee 20-mm-kanonnen en vier 303-machinegeweren. Ook kon een 500 lb. bom worden meegenomen, als de droptank niet gevuld was. Dit toestel heeft niet alleen boven Australië gevlogen, maar ook boven Nieuw-Guinea, de Salomons Eilanden en Borneo.

L. Verduyn Lunel, Bergen op Zoom

Het woord HIP, dat nu zo'n beetje hèt woord is, bestaat — voor degenen die het nog niet weten — al 15 jaar. Want namelijk in 1952 schreef een Engelse schrijver (ik weet niet hoe die heet) een boek waarin het woord HIP voorkwam in dezelfde betekenis als nu. Dus wie zegt „ik ben hip en bij de tijd" loopt vijftien jaar achter. En al die jongens met dat lange haar is ook niets, ik zeg maar zo: als het niet IN je hoofd zit moet het er maar aan hangen...!

Pieter Trost, Rotterdam-Kralingen

VOLENDAM

M'n complimenten voor het midden van PEP 32. Die uiteenzetting over Volendam vond ik erg goed. Hopelijk volgen er meer voetbalclubs. Zou er eens een fotoreportage van Hans Kresse in PEP kunnen? Zijn werk vind ik fantastisch.

Freerk Regts, Steenwijk

Ik vind PEP het beste weekblad en ik hoop dat het zo blijft. Ik heb acht maanden in het Juliana-kinderziekenhuis gelegen en daar hadden ze allemaal PEPs, een stapel van twee decimeter hoog. Ik heb ze allemaal gelezen, ze waren geweldig!

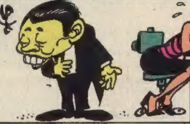
Bert Kiekens, Den Haag

SERIEUS

Wij hebben een grote organisatie die B.O.S. heet. Het is een goede degelijke organisatie die erg serieus is. Alleen leden van 12 jaar en ouder mogen lid worden. Liefst moet je in Rotterdam of omstreken wonen. Maar ook leden uit de rest van het land zijn welkom. Je krijgt goed loon! Verder wenst de B.O.S.-organisatie PEP veel geluk met zijn loopbaan. Reacties van andere clubs zijn zeer welkom. Elke reactie, vraag of aanmelding moet gericht worden aan

J. Slot, Elsenoord 45, Rotterdam

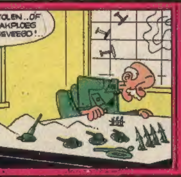
Uit de prospectus van een groot hotel in Tokio: ,Voor de gasten staat in de receptie een bekwame tolk ter beschikking. Verder spreekt 50 procent van ons personeel minstens één taal.'

Uit een sollicitatiebrief: „Ik kan ook stenograferen, alleen duurt het opnemen van een brief dan wat langer."

PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. **Abonnementsprijs** voor Nederland 35 cent per week of ƒ 4,55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. **Losse nummers** 45 cent. **Telefoonnummer** voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-72 97 88. **Girobetaling:** indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021 van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. **Adresverandering** drie weken tevoren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, Amsterdam. **Verdeler voor België:** N. V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen, telefoon 38.23.80. Prijs per nummer 7,— F. Franco per post. Per kwartaal 91,— F, per half jaar 182,— F, per jaar 364,— F, te voldoen op P.R. 834.05 van N.V. TUM - Antwerpen.

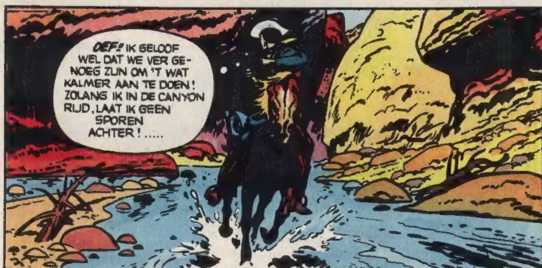

LUITENANT BLUEBERRY

Tijdens zijn tocht naar Tucson stuit luitenant Blueberry op een groep Navajo's. Met een brutale list weet hij aan zijn belagers te ontsnappen, waarna de weg naar Tucson voor hem open ligt. Slechts de eindeloze, moordende woestijn scheidt hem nog van zijn reisdoel...

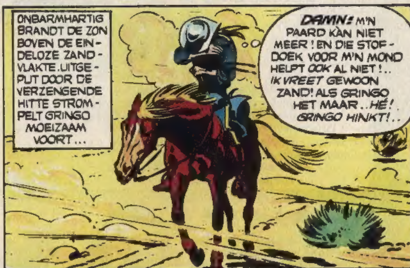

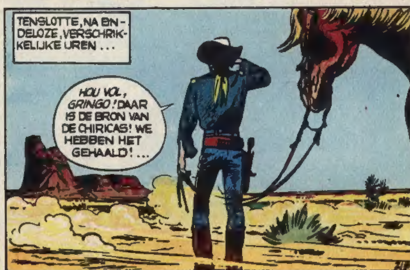

STORM OVER 'T WESTEN

TEKST: J.M. CHARLIER TEK. J. GIRAUD

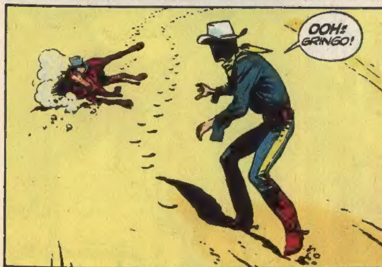

WORDT VERVOLGD

MICK TANGY

TEKST: *J.M. Charlier*
GETEKEND DOOR *A. Uderzo*

VLIEGTUIGEN

Laverdure breekt door de geluidsbarrière en luidt aldus een nieuw avontuur in...

VOOR ISRAËL

WORDT VERVOLGD

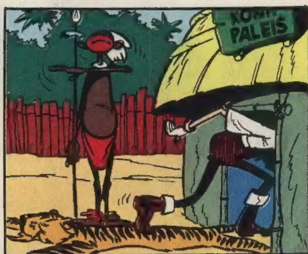
MATJE MADEIRA EN

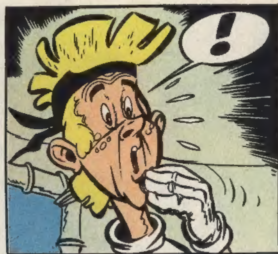

door UDERZO en GOSCINNY

Matje Madeira, zijn bemanning en August Valewater zijn bij een stel

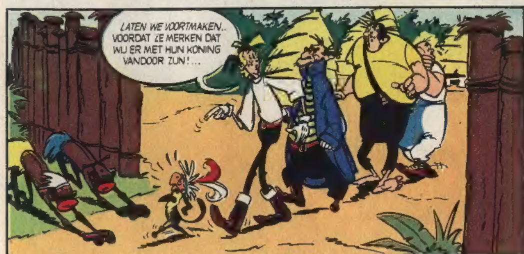

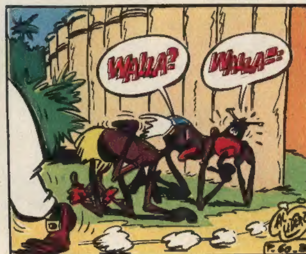

PURPEREN PIRAAT

kannibalen terecht gekomen. Ze worden op het nippertje uit de kookpotten gered, doordat de wilden ontdekken dat de papegaai kan praten. . .

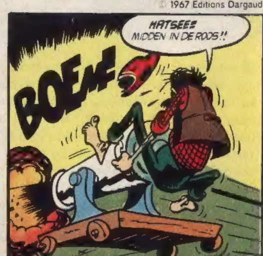

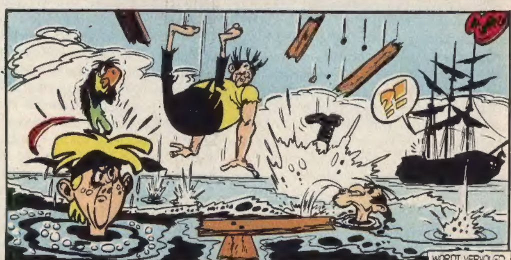

Anquetil en Merckx: de Franse coryfee die alles won behalve een wereldkampioenschap, en de nieuwe Belgische wielerkoning, die een grandioos seizoen besloot met een regenboogtrui.

EDDY MERCKX

Jan Janssen is een vedette. Sterk, intelligent, wilskrachtig. Een tweede regenboogtrui zou niet misstaan. In Heerlen deed hij een greep naar de macht. Het werd een magistrale misgreep. Luttele centimeters kwam hij te kort.
In een lange sprint werd hij voorbijgestreefd door de coureur die geen vedette, maar een supervedette wil zijn.

Enkele dagen nadat Eddy Merckx in Heerlen de regenboogtrui over de hoekige schouders had gewrongen, ontving hij een waar vorstelijk geschenk. Een cadeau waarmee tot dan toe alleen de grote Rik van Steenbergen was verblijd. En die kreeg het om het loodzware afscheid enigszins te verlichten. Maar de automobielenfirma uit Antwerpen bezorgde de nog „razend actieve" Merckx de verrassing louter uit dank voor de wereldtitel die hij op zondag 3 september met een voorsprong van een neuslengte op Jan Janssen veroverde. Op de hem — kort nadien — aangereikte cheque stond nl. te lezen dat op Sardinië voor niemendal een lap bouwgrond van 5000 vierkante meter zijn eigendom was geworden.
Dat kostelijke „presentje" kreeg hij nog niet in 1964, toen de dan 19-jarige Eddy Merckx voor de eerste maal wereldkampioen werd. Het melkwitte tricot met de opgenaaide regenboog verdiende hij destijds in het Franse Sallanches bij de amateurs. Die prestatie, hoe groots ook, prikkelt lang niet zó de verbeelding als dezelfde krachtsexplosie van een beroepsrenner.
Dat weekeinde, drie jaar geleden, klonk dan ook alom de bewondering voor de Nederlandse "wielerprofessor" Jan Janssen, wiens titel die van het „amateurtje" Merckx geheel overschaduwde. Tòch besefte Jan Janssen toen al dat de nog jonge, slanke Belg snel tot een gelijkwaardige, misschien wel sterkere tegenstander zou kunnen uitgroeien.
Vóór die late zomerdag in 1964 durfden slechts weinigen Eddy Merckx een goudkleurige toekomst als coureur te voorspellen. Zijn moeder, van wie Eddy de gelaatstrekken overnam, en zijn vader Jules, die in Sint-Pieter-Woluwe (een voorstadje van Brussel) een dorpse supermarkt drijft, bekeken in den beginne Eddy's hobby met wantrouwen. Fietsen wilde hij, leren liever niet meer. Na de paasvakantie in 1963 vertikte hij het terug te keren naar het gymnasium, waarop hij tot de uitblinkers van de derde klas behoorde. Zijn pa stribbelde merkwaardigerwijs slechts kort tegen. Voelde hij toen al intuïtief aan tot welk een beroemdheid zijn zoon zich zou ontwikkelen?
Jules Merckx hoorde korte tijd nadien de heldendaden van zijn zoon met een glimlach aan. Zijn vriend, een arts, had hem inmiddels voldoende gerustgesteld. De dokter had Eddy grondig en langdurig onderzocht en was tijdens die „studiereis" tot een verrassende ontdekking gekomen. Eddy's hart tikte in rust slechts 35 tot 37 slagen per minuut. Een dergelijk lage "score" hadden ook de wielerreuzen Fausto Coppi en Bartali en de onvermoeibare lange-afstandsloper Zatopek. Atleten met zulk een traag kloppend hart raken veel minder gauw uitgeput, volbrengen gemakkelijker zware inspanningen.
Dit jaar bewees Eddy Merckx (17 juni 1945 in Meensel-Kiezegem geboren) dat hij dikwijls tot meer in staat is dan de concurrentie. Spelenderwijs won hij voor de tweede achtereenvolgende maal de „primavera" Milaan-San Remo, „pakte" Gent-Wevelghem, de Waalse Pijl en nog wat prijsjes van lagere waarde. Maar de ongenaakbare vorm schrompelde langzaam ineen. In de slotgevechten van de Ronde van Italië, waarin hij zijn talenten als klimmer wilde aantonen, voelde hij de krachten wegvloeien. Felice Gimondi dreunde hem, zij het moeizaam, knock-out. Eddy Merckx, door schade en schande wijzer geworden, meed de Tour de France om uitgerust en aangesterkt revanche te kunnen nemen in het wereldtoernooi. Zijn wraak bleek, daar in de winderige dalen rondom Heerlen, inderdaad zoet.
Maar wat zijn nu je plannen, Eddy Merckx? vraagt wielerminnend Europa zich af. Vele Fransen geloven hoe dan ook dat het Merckxisme jaren zal voortduren. Belgen pronken met de nieuwe keizer, van wie wordt verwacht dat hij de versleten Rik van Looy in daden zal overtreffen. Toch valt hier en daar een somber geluidje op te vangen: voorzichtige woorden van sceptici, die in Merckx natuurlijk ook de grote vedette zien, maar die de ogen niet sluiten voor de zwakheden van de Vlaming.
Jacques Anquetil, toch waarlijk een renner die kan en mag oordelen, drukte zich zó uit: „Merckx is een veelzijdig renner. Hij zal zeker alle klassiekers kunnen beheersen. Maar er dreigt een gevaar voor hem. Merckx zal, door steeds maar weer eendagskoersen te winnen, het ritme van grote ronden, zoals de Giro en de Tour de France, niet meer kunnen vinden." Eddy Merckx zelf koestert een mysterieuze angst voor „monumenten" als de Ronde van Frankrijk. Hij heeft het voornemen volgend jaar in te schrijven, maar kort na de wereldkampioenschappen strooide hij de eerste twijfel uit. „De Tour is nog steeds een groot waagstuk voor mij," liet hij zich ontvallen. „Eens doe ik mee, maar echt, ik weet nog niet wanneer."
De vrij bleke en wat terughoudende Eddy Merckx, die dit winterseizoen samen met Patrick Sercu of Peter Post (in Amsterdam?) een drietal zesdaagsen wil meemaken, kent zichzelf te goed om zich in domme avonturen te storten.

Merckx, de krachtpatser, schuwt de strijd niet! In kopgroep of peloton, steeds rijdt hij waar de klappen vallen en uitgedeeld worden.

Merckx voert de kopgroep langs de tienduizenden belangstellenden bij het wereldkampioenschap in Heerlen. Linksachter Jos van der Vleuten, die als vijfde zou eindigen, maar later wegens het gebruik van stimulerende middelen uit de uitslag werd geschrapt.

De startvlag valt voor Jan Bastiaan met zijn 350 cc Avenger. Kawasaki neemt wraak...

HOE HARD HET GING

1-uurrecord
119 km/u - 119,386 km
3-uurrecord
116 km/u - 347,877 km
6-uurrecord
118 km/u - 706,098 km
12-uurrecord
118 km/u - 1417,526 km
24-uurrecord
115 km/u - 2752,137 km

Pitstop! Na 28 ronden is het uur om, de tank leeg en de rijder bèk-af. Binnen 45 seconden spuit de volgende renner weer langs de tribunes. Dan is de olie- en benzinetank weer bijgevuld, de ketting gesmeerd en gespannen, en de achterwielvering afgesteld.

DE WREKERS VAN ZANDVOORT

Jan Dekker, de snelste van de drie, duwt zijn machine uit de pit, op weg naar de eerstvolgende Tarzanbocht. Op weg ook naar nieuwe snelheidsrecords.

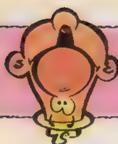
Acht keer reeds hebben Nederlandse topcoureurs geprobeerd het nationale 24-uurrecord voor standaardmotorfietsen op hun naam te brengen.
Acht keer mislukte de poging, doordat de drie ervaren en geharde renners toch niet opgewassen bleken te zijn tegen de fnuikende invloed van afnemende concentratie en toenemende vermoeidheid èn doordat de steeds loerende pechduivel keer op keer onbarmhartig toesloeg.
Zoiets wakkert de wraaklust aan. En welke machine zou beter als wreker kunnen optreden dan de snelste tweetakt-standaardmotor in Nederland, de 350 cc/Kawasaki-tweepitter met olie-injectie die de naam Avenger (is: wreker) op zijn visitekaartje heeft staan!
Deze zomer deed de Avenger zijn naam eer aan.
Op 12 juli, acht uur 's morgens, drukte de laconieke, broodmagere Jan Bastiaan het voorwiel van de Kawasaki over de startstreep van het circuit van Zandvoort.
Nagestaard door zijn teamgenoten Jan Dekker en Rob Noorlander, mecaniciens, baancommissarissen, tijdwaarnemers, spuitgasten en badgasten, stoof Jan Bastiaan voor de eerste maal langs de lege tribunes, op weg naar de verlaten Tarzanbocht, terugschakelend voor de eenzame Hunzerug en fel accelererend het stille bos in, waar de lichtval zo verraderlijk is. Een uur lang zou hij alleen zijn met zijn machine. Slechts het wuivende helmgras, enkele opgeschrikte duinkonijntjes en de helpers in de pits waren zijn supporters. Na een uur zou hij worden afgelost door Jan Dekker, die op zijn beurt de Wreker in de vertrouwde handen zou geven van de onverstoorbare Rob Noorlander.
Terwijl de brandende zon zijn baan beschreef langs de strakblauwe hemel, joegen de rijders hun machine over het zinderende asfalt van het circuit van Zandvoort. Met de wijzer van de toerenteller constant op 7200 toeren per minuut werden, met rondetijden van gemiddeld 2,02 minuten, alle bestaande records omver gereden.
Maar dan valt het nachtelijk duister in. Rob Noorlander ontsteekt als eerste zijn koplamp en jaagt als een spookverschijning achter een geel-witte stralenbundel aan. Met angstwekkende precisie en ware doodsverachting doorklieven de mannen de inktzwarte nacht. Zó snel word gereden, zó scherp word gestuurd, dat argeloos overstekende konijnen en onvoorzichtige fazanten ten offer vallen aan de rondwentelende wielen van de op wraak beluste Avenger.
Niets kan de machine op zijn recordjacht stuiten. En als de volgende dag om 8 uur 's morgens de wijzer van de klok zijn tweede omloop heeft voltooid, zijn 656 eenzame en monotone ronden gedraaid met een gemiddelde snelheid van 115 km/uur. Een afstand van 2752,137 kilometer!
De „Wreker" heeft gesproken!

De strijd is gestreden, de strijd is gewonnen. Kawasaki heeft niet versaagd, de „Wreker" heeft toegeslagen. Vierentwintig eindeloze, vermoeiende uren lang heeft de motor op topsnelheid over het circuit gejaagd, betrouwbaar, zeker van zijn zaak. Het record is gevestigd.

Met het wuivende helmgras als enige supporter ijlt Jan Dekker naar de snelste rondetijd van het etmaal, 1.58,8 min., met een gemiddelde liefst van 127,591 km/uur.

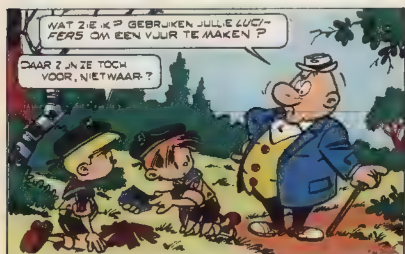

OLIVIER BLUNDER

door **GREG**

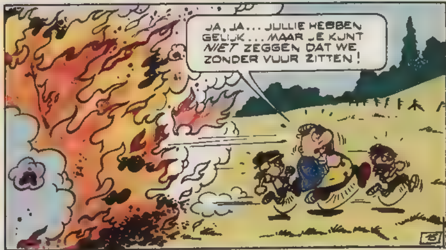

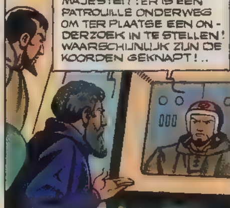
BLAKE EN MORTIMER IN

door E. P JACOBS

HET RAADSEL

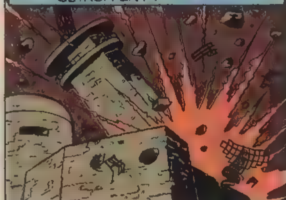
De bewoners van Poseidopolis worden door de Heilige Gong gealarmeerd. De koning van de Atlanten ontbiedt Magon om hem

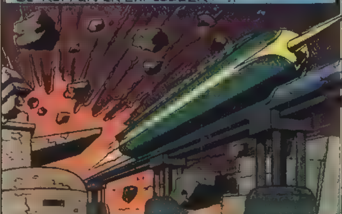

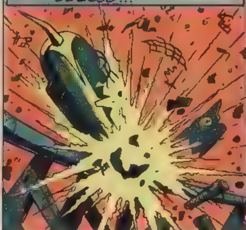

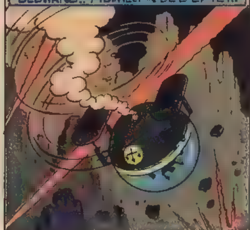

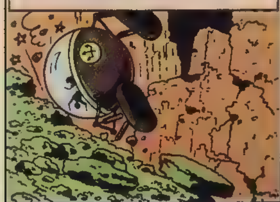

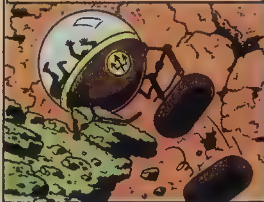

VAN ATLANTIS

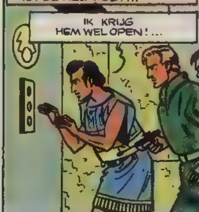

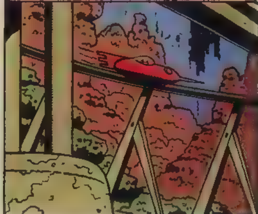

WORDT VERVOLGD

LEEN JONGEWAARD

„Ik ben van mezelf verre van een lollige broek..!"

Gerrit, vrolijke ex-[illegible], [illegible] kenbaar als hij z'n eigen opa-rol speelt. Knap in z'n rol als kapper van 't „windhooskapsel", gek als Bus op de hondensiede, komisch triest als arme schipbreukeling.

We vroegen een paar Amsterdamse tv-kijkende jongens of ze Leen Jongewaard kenden:

Japie: „Dat is dat rare kereltje vanne... me ouwe opa enne... Gerrit!"

Rijk: „Ik lach me rot om die vent! En die gekke zuster Klivia! Hoe heet ze ook weer... Corrie Brokken geloof ik!"

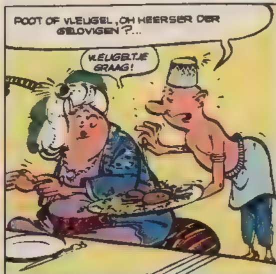
Zo zien de jonge tv-kijkers hem. Maar wie is de man achter de vrolijke ex-inbreker Gerrit, achter de ontroerend bedremmelde opa, of de praatzieke kruidenier Kees in „Heerlijk duurt het langst"? Als we bij hem op bezoek komen, is hij net uit bed en hij staat met verward haar nog wat suf boven aan de donkere trap van z'n huis aan 't Amsterdamse Singel. Twee katten kronkelen om z'n benen. „Wacht even, de telefoon gaat!" roept hij en hij holt op z'n blote voeten weg. In de woonkamer staan veel bloemen, een roodgelakte stoel op een blauwbetegelde vloer. ‚Nee meneer, het spijt me! Daar heb ik geen tijd voor! Misschien kan Hetty Blok op uw feest aanwezig zijn!" roept Leen haastig door de telefoon. „Wat zegt u? Oh, maar die is heus veel leuker dan ik! Ik ben zelf verre van een lollige broek! Nou niet dat ik zo doodernstig ben, maar ik ben echt geen lachinstrument!" Als hij na een poosje ophangt, roept hij zenuwachtig: „Zo gaat 't nou de hele dag door! Of ik reclame wil maken voor de een of andere firma, of ik Sinterklaas wil begroeten, je maakt de gèkste dingen mee! Wil je koffie?" Als hij in de keuken koffie zet, roept hij: „De mensen snappen nooit hoe druk ik 't heb! Ik doe cabaret, toneel, ik speel in musicals, ik maak platen... door die veelzijdigheid heb je geen moment rust!" Hij wil nog wat zeggen, maar de telefoon gaat. Weer hollen de blote voeten van Leen over de blauwe tegels: „Nee meneer! Echt niet!" Er volgt een gesprek dat lijkt op het vorige. Hij kijkt vermoeid als hij heeft opgehangen en naar de keuken holt waar het water staat te koken: „Ik was nog heel jong toen ik al naar het toneel verlangde, maar de oorlog brak uit en er was geen tijd om aan rages mee te doen, zoals je tegenwoordig doet als je jong bent. Maar toen de oorlog voorbij was, ben ik meteen in een cabaret gegaan, met Adèle Bloemendaal!" De kranten schreven heel gunstig over de jonge cabaretier, maar dat was nog niet voldoende om Leen voorgoed een vaste plaats op de planken te geven. Hij werkte talloze baantjes af, als kelner, boekbinder, fabrieksarbeider en jeugdleider in de Jordaan. „Maar ik droomde van niets anders dan van 't toneel," zegt Leen en ook hier kroop 't bloed waar 't niet gaan kon: „Ik ging kleine rollen spelen bij toneelgroep Puck en daarna kwamen de tv-rollen los!" Iedereen kent Flipje de tovenaarsleerling nog wel, die met Piet Agoras in 't bos woonde. „Flip was een vervelend kereltje, zonder humor!" zegt Leen. „Gerrit uit Ja zuster nee zuster heeft veel meer karakter!" Hij verzet een bloemenvaas omdat er een roos in m'n koffie bungelt, de twee katten mauwen om aangehaald te worden. „Ik heb er maar één bij de hand," roept Leen terwijl hij met zijn lepeltje in mijn koffie roert: „Mag wel effe zo vlug, hè? Heb je m'n nieuwe LP gehoord?" LEEN ALLEEN heet de plaat, met liedjes van Michel v. d. Plas, Mies Bouhuys e.a. Natuurlijk ook een liedje van Annie Schmidt, de schrijfster van „Heerlijk duurt het langst" en „Ja zuster nee zuster". „Zij en Guus Vleugel zijn op het ogenblik de beste tekstschrijvers van ons land," vindt Leen Jongewaard. Hij zet gesuikerde gomballetjes op tafel en gaat met z'n hand door z'n nog altijd verwarde blonde spriethaar. Buiten zingt iemand: „Als ik toch 'ns rijk was..." Ik vraag hem wat hij zou doen als hij rijk was. Daar denkt hij diep over na. Tenslotte antwoordt hij: „Ik denk dat ik een grote wereldreis zou maken en daarna... daarna kocht ik dan een theatertje in Amsterdam, waar ik allemaal fijne dingen op het toneel zou brengen!" Op 't ogenblik is hij weer lid van de toneelgroep Centrum. Hij speelt voor kamerheer in een wat hij noemt luguber, satirisch blijspel. „Ik heb veel serieuze rollen gespeeld; een achterlijke jongen, of iemand die doodgeschoten wordt. De mensen denken steeds maar dat ik zo'n lolligerd ben, maar ik ben alleen leuk als 't in m'n tekst staat!" Hij springt op om de telefoon aan te nemen, tegelijkertijd wordt er aan de voordeur gebeld. Na veel gehol beantwoordt hij mijn laatste vraag: „Wat is uw liefste wens?" Hij zegt: „Ik zou niet eenzaam willen zijn." Nu kun je goed zien dat hij veertig is en in z'n drukke leven te weinig rust krijgt. Hij springt weer op om de kat uit de keuken te halen waar hij op de aanrecht is gesprongen. „Dag Gerrit! Dag Opa! Dag Kees! Succes verder!"

„DE" opa, die met 't pannetje soep onder z'n arm in Nederland een begrip is geworden. Méér soep heeft opa niet nodig. Zelf zegt hij: „Soep! Ik moet geen soep. Ik verzuip bijkans in de soep..."

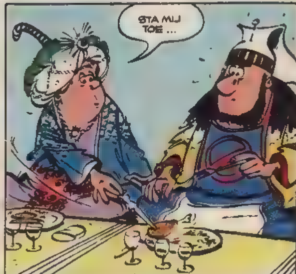
GROOTVIZIER IZNOGOEDH HET

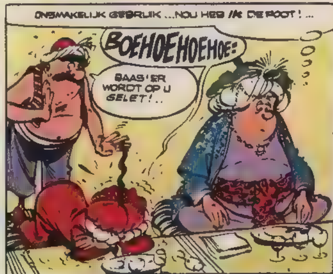

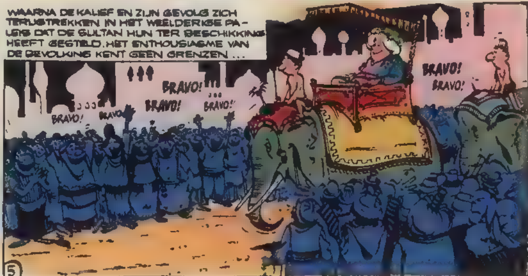

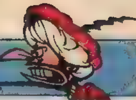

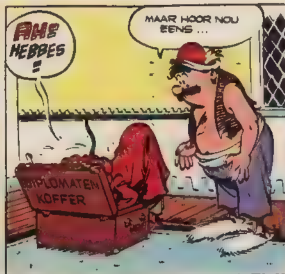

STAATSIEBEZOEK

DOOR GOSCINNY EN TABARY

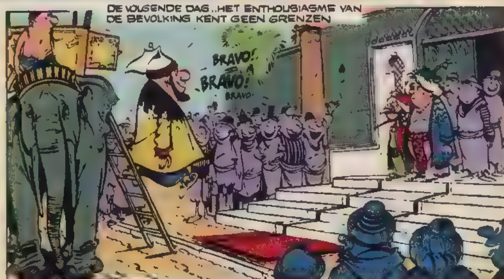

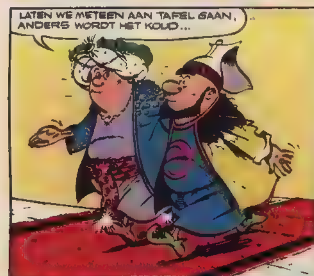

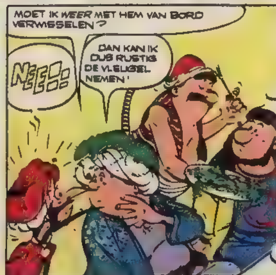

HET MAAL WEEGT IN ALLE OPZICHTEN OP TEGEN DAT VAN DE VORIGE AVOND..

GROOTVIZIER IZNOGOEDH

HET

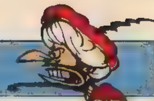

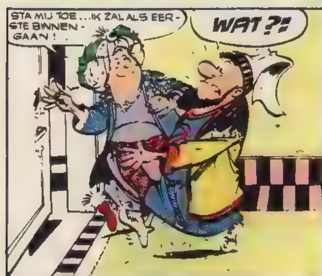
STAATSIEBEZOEK

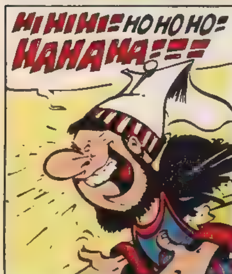

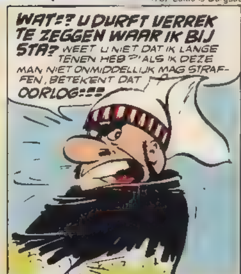

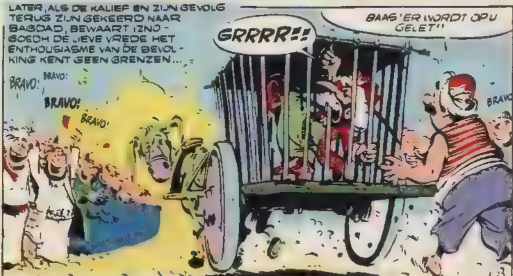

EINDE

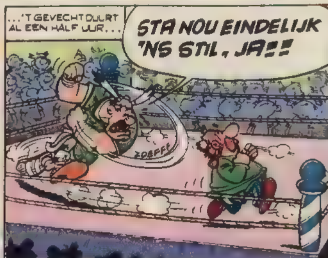
Asterix

Genezen van zijn geheugenverlies wordt druïde Panoramix op de hoogte gebracht van wat er gebeurd is. IJlings gaat hij toverdrank maken, die hij met Asterix en Obelix naar de plaats brengt, waar Abraracourcix en Nogalfix lang niet uitgevochten zijn. . .
POMPERDEPOM

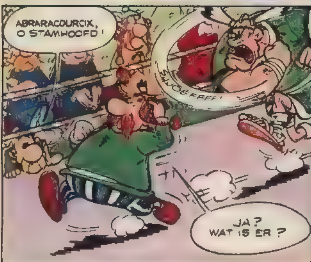
ONZE DRIE VRIENDEN NADEREN DE PLAATS VAN DE STRIJD . . .
WAAROM SLEEP JE DIE MENHIR TOCH OVERAL MET JE MEE, OBELIX ? IK HEB VOORLOPIG GENOEG VAN DIE DINGEN !
JE WEET NOOIT WAAR -IE GOED VOOR IS, ASTERIX !

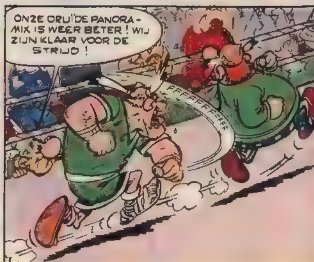
. . . 'T GEVECHT DUURT AL EEN HALF UUR . . .
STA NOU EINDELIJK 'NS STIL, JA!!
ZOEFFF

VERDELEN JULLIE DE TOVERDRANK ONDER ONZE VRIENDEN, DAN GA IK INTUSSEN DE CHEF WAARSCHUWEN !
MAG IK OOK EEN SL . . .
NEE ! JIJ HEBT VOOR JE LEVEN GENOEG GEHAD !

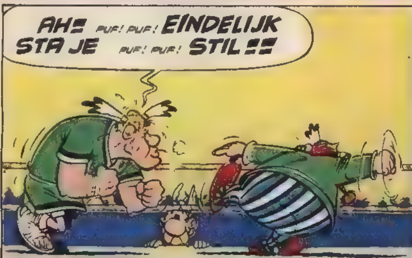
ABRARACOURCIX, O STAMHOOFD !
JA ? WAT IS ER ?

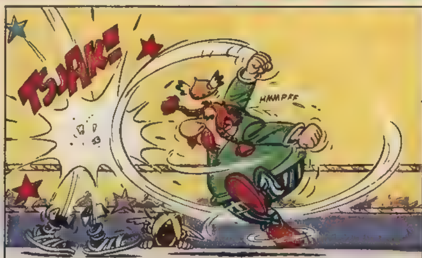
ONZE DRUÏDE PANORAMIX IS WEER BETER ! WIJ ZIJN KLAAR VOOR DE STRIJD !

AHA!
DAT VERDUBBELT MIJN KRACHT !

AH! PUF! PUF! EINDELIJK STA JE PUF! PUF! STIL!!

TSJAK!
HMMPFF

SPLATSJ!

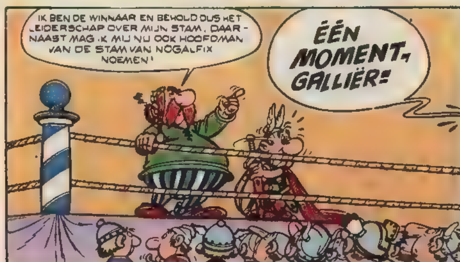

IK BEN DE MOOISTE! IK BEN DE STERKSTE! IK BEN DE WINNAAR!!
LEVE ABRARACOURCIX!
LEVE GALLIA!
LEVE ONZE LEIDER!

TEKENINGEN: UDERZO TEKST: GOSCINNY

en de kampioen

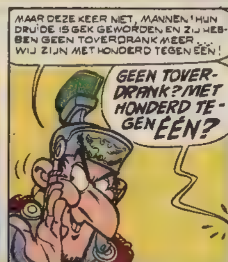

1967 Editions Dargaud

WORDT VERVOLGD

DOOR HANS KRESSE

AVONTUREN VAN

VIDOCQ

François Vidocq weet dat er een aanslag op Napoleon gepleegd zal worden. Hij is de enige die de keizer kan redden, maar de listen van de Kat en de omstandigheden werken hem dusdanig tegen, dat er voor Napoleon weinig hoop meer lijkt te zijn.

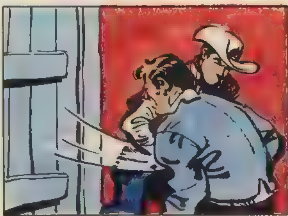

WORDT VERVOLGD

ARENDSOOG

Arendsoog gaat op zoek naar zijn vee, dat hem na een brutale overval door gewetenloze veedieven is

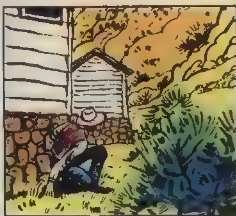

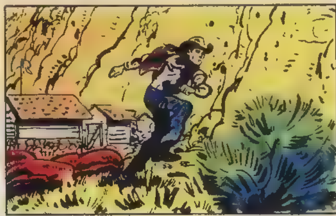

Er verstreek een uur. . . en nog een uur. Arendsoog had het zich gemakkelijk gemaakt in een hoek van de 'cel'. Een onderzoek had uitgewezen dat hij aan ontsnapping niet hoefde te denken. De muren waren stevig en hij werd om de tien minuten door de bewakers gecontroleerd. Het was al achter in de middag toen de deur voor de zoveelste maal geopend werd. „Kom eruit!" Arendsoog kwam langzaam overeind. „Doe je armen op de rug!" klonk het volgende bevel. Arendsoog deed alsof hij gehoorzaamde Een van de bewakers liep om hem heen, de ander hield hem onder schot. Het ging nu om leven of dood, wist Arendsoog. Toen het touw zijn polsen raakte, liet hij zich naar achteren vallen. . . Zijn laars schoot omhoog. . .

De revolver vloog tegen het plafond. Arendsoog was alweer op de been. De kerels waren maar heel even uit het veld geslagen en hij moest daar gebruik van maken. De man die hem had moeten boeien, maakte zich al klaar voor de aanval Arendsoog haalde uit Zijn tegenstander schoot achteruit de donkere cel in. Razendsnel trapte Arendsoog de deur dicht. Nummer twee had zich inmiddels ook hersteld en wierp zich op Arendsoog. Arendsoogs vuist raakte hem in de maagstreek. Met een kreet van pijn klapte de kerel dubbel. De deur van de cel werd voorzichtig opengedaan. . . Arendsoog greep de knop, trok de deur open en zwiepte hem dan met alle kracht weer dicht. Aan de andere kant klonk een diepe zucht. Toen werd het stil.

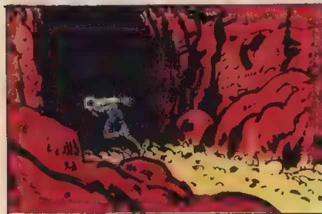

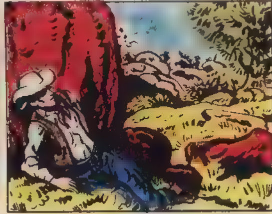

De andere kerel was inmiddels overeind gekomen. Arendsoog bukte zich snel en greep de revolver die op de grond lag. Hij haalde uit. Zonder een kik te geven zakte de man in elkaar. Arendsoog stak het wapen in de holster. Een blik in de cel overtuigde hem ervan dat ook de andere man voorlopig onschadelijk was. De klap met de deur was goed aangekomen! Terwijl hij naar de voordeur van het gebouwtje liep, drong het tot hem door dat hij geluk had gehad. Uit de andere vertrekken was niemand op het lawaai afgekomen. Even later werd hem duidelijk waarom. Toen hij de buitendeur op een kier opende, zag hij de manschappen aangetreden staan op de open plaats. De 'generaal' liep ongeduldig op de komst van de gevangene te wachten.

Onhoorbaar deed hij de deur weer dicht. Aan deze kant was ontsnappen onmogelijk. Achter hem was een andere deur. Hij deed hem open. Het vertrek erachter was leeg! Hoog in de muren waren luiken aangebracht, die wijd openstonden. Arendsoog stapte op een van de houten britsen, trok zich op en slingerde zijn benen over de rand. Even later liet hij zich aan de andere kant zakken. Hij bleef staan en luisterde ingespannen. Hij hoorde de 'generaal' bevel geven de gevangene 'binnen tien seconden' hier te brengen. Arendsoog sprintte naar de bergwand, waarbij hij er wel voor zorgde dat het gebouwtje tussen hem en de mannen bleef Nog twintig meter scheidde hem van de reddende begroeiing aan de voet van de helling

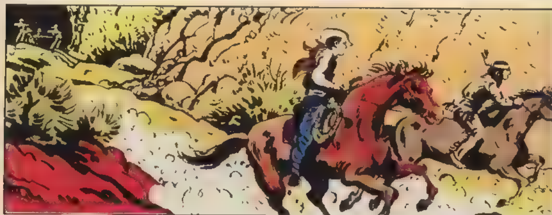

Er was geen tijd te verliezen. Reeds werd de achtervolging ingezet. Arendsoog haalde diep adem Tweehonderd meter verder was de tunnel. . . In een recordtijd legde hij de afstand af die hem scheidde van de volgende dekking. PANG! PANG! De kogels sloegen splinters van de rotswand naast hem. Achter een rotsblok maakte hij zich gereed voor de volgende sprong. Hij vuurde tweemaal in de richting van de soldaten, in de hoop hun opmars even te vertragen. Het was plotseling of de hel losbrak. Vijftig, zestig revolvers braakten vuur. Arendsoog bevond zich echter allang niet meer op de plaats waar de kogels insloegen. Hij kon de donkere opening van de tunnel al zien. Tien meter. . . Tien meter over volkomen open terrein. . .

Toen gebeurde er iets onverwachts. . . Terwijl Arendsoog krachten en moed verzamelde voor de laatste sprint, klonken schoten vanuit de tunnel. . . De soldaten hadden zich laten vallen en zochten dekking. Arendsoog begreep dat het nú of nooit was. Razendsnel kwam hij overeind en hij rende naar de tunnel. De laatste meters legde hij in 'duikvlucht' af. Toen hij in de veilige tunnel overeind kwam, klonk de bekende stem van Witte Veder. „Jij verder lopen! Lightfeet wachten!" De Indiaan moest als een razende gereden hebben en in het holst van de nacht vertrokken zijn. Enfin, er was nu geen tijd voor vragen en uitleg. Hij holde door de tunnel naar de uitgang Witte Veder loste nog een paar schoten en kwam dan snel achter hem aan.

DOOR P. NOWEE. MET TEKENINGEN VAN KHING.

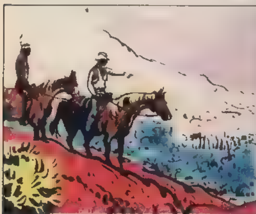
ontstolen. Zijn onderzoek brengt hem zowel bij zijn verdwenen koeien als in de macht van de bandieten. . .

Bij de uitgang van de tunnel stond Lightfeet naast Witte Veders paard. Arendsoog slingerde zich in het zadel. In een wilde galop gingen onze vrienden ervandoor. In een flits zag Arendsoog twee geboeide mannen liggen. De wachtposten die door zijn vriend buiten gevecht gesteld waren! Toen de soldaten de tunnel uit stormden en het vuur openden, waren Arendsoog en Witte Veder al buiten bereik van hun kogels Als de soldaten de achtervolging wilden inzetten, zouden ze toch eerst hun paarden uit het dal moeten halen. Om mogelijke achtervolgers het spoor bijster te maken, veranderden zij een paar maal van richting. Na op die manier een half uur te hobben gereden, hielden zij hun paarden in en stegen af.

Het was inmiddels bijna donker geworden. Arendsoog wilde echter geen enkel risico lopen en daarom werd er geen vuur gemaakt. Natuurlijk was er heel wat te vertellen Het telegram van Arendsoog bleek laat in de avond in Dorwan aangekomen te zijn en Mike Hewitt, een goede vriend van Arendsoog, had er een nachtelijke rit voor over gehad om het zo snel mogelijk bij de S-ranch af te leveren. Witte Veder was onmiddellijk vertrokken. De drijvers, die nog steeds bij de Goodwillpas aan het werk waren, hadden hem verteld wat er was gebeurd. De rest was kinderspel geweest. Witte Veder had de wachtposten onschadelijk gemaakt, had daarna Lightfeet opgehaald en was toen net op tijd terug geweest om Arendsoog te helpen ontsnappen.

„Al met al zijn we nog niet veel opgeschoten," meende Arendsoog. „We weten wie het vee gestolen heeft en waar het zich bevindt, maar als je het mij vraagt hebben we hier toch niet te maken met een paar doodgewone veedieven. Die 'generaal' heeft een rebellenleger om zich heen verzameld. . . Enfin, als iémand ons hierover meer kan vertellen, is het kapitein Someton in Fort Leigh wel. We zijn hier op zijn hoogst vijfentwintig mijl van het fort verwijderd." Ze stegen weer op. De soldaten waren het spoor kennelijk bijster geraakt, want onze vrienden werden niet gevolgd. Tegen een uur of elf lieten zij de bergen achter zich en ze daalden af naar de Glandonvallei. Dáár, twee à drie mijl verderop, lag Fort Leigh. . .

Plotseling hield Witte Veder zijn paard in. Arendsoog keek hem vragend aan „Mij voelen onraad," zei de Indiaan zacht Arendsoog kende zijn vriend lang genoeg om te weten dat hij over een soort 'zesde zintuig' beschikte dat hem waarschuwde als er gevaar dreigde De vallei was erg vruchtbaar en vele bomen en hoge struiken belemmerden het uitzicht. Roerloos stonden zij tussen de bomen; ze luisterden. In de verte ritselde een beekje. Het was het enige geluid dat de stilte verstoorde. Toch maakte zich nu ook van Arendsoog een vreemd gevoel meester. . . Er hing een onzichtbare dreiging. . . Onwillekeurig gleed zijn hand naar zijn holster. Ze lieten de paarden achter en slopen onhoorbaar naar de rand van het struikgewas. . .

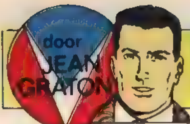

Rechts van onze vriend hinnikte een paard. Arendsoog keek Witte Veder veelbetekenend aan. Op hetzelfde moment zag Arendsoog in het terrein voor zich iets bewegen. „Wacht hier, boy!" fluisterde Arendsoog. Als een slang gleed hij door het hoge gras. Hij was nog maar enkele meters verwijderd van de struik waarachter hij iets had zien bewegen, toen tussen de takken een gezicht verscheen. . . Wat deed de kerel daar? Het gezicht verdween weer en Arendsoog vervolgde zijn tocht, nog voorzichtiger nu. Hij slaagde erin de struik ongezien te bereiken en bleef even liggen. Hij kon de ademhaling van de man horen. Plotseling werden de takken weer uit elkaar getrokken en voor Arendsoog kon reageren, klonk een schelle kreet. . .

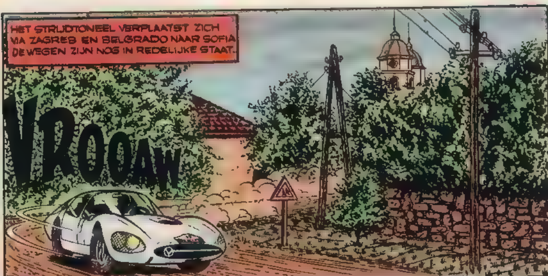
Toen de gevangene erin geslaagd was te ontsnappen, had de 'generaal' zijn onguur stelletje bandieten verzameld. Zijn instructies waren kort en bondig De kans was groot dat de vluchteling en zijn helper zouden proberen hulp te krijgen en het enige gevaar dreigde uit de richting van Fort Leigh. Ten koste van alles moest voorkomen worden dat de vluchtelingen het fort zouden bereiken. En terwijl Arendsoog en Witte Veder kriskras door de bergen reden, trok de 'generaal' met zijn legertje langs de kortste weg naar de Glandonvallei. Daar aangekomen verspreidde hij zijn mannen om de toegang tot het fort af te schermen. Twee kogels zouden voldoende zijn om de vluchtelingen onschadelijk te maken... WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT DE

Roy Johnson en Nicolas Olensky, de grote rivalen uit het leerlingenteam van Michel Vaillant, hebben elkaar gevonden! Voor het zover was, moest Yves Douléac een ernstig ongeluk overkomen. . .

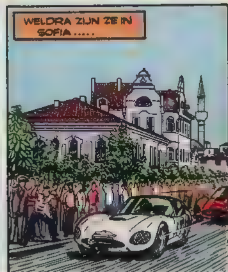

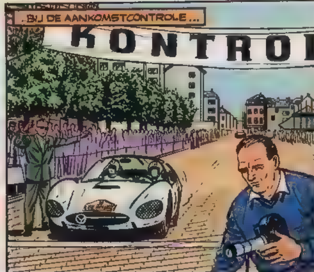

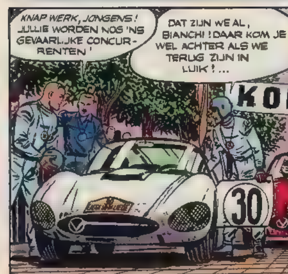

8STE MAN

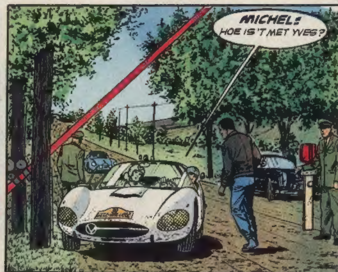

WORDT VERVOLGD

DOOR MORRIS

LUCKY LUKE

RIVALEN

IN PAINFUL GULCH

Luke Luke doet de gekste dingen om de vete tussen de O'Timminsen en de O'Hara's uit de wereld te helpen. Hij probeert het nu via een balavond . . .

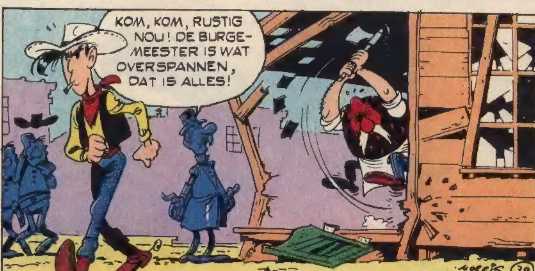

WORDT VERVOLGD

GRATIS!

OLD TIMER PLAATJES

in meesterlijke kleuren!

TBJ 114c-11

IN ELKE DOOS

VAN NELLE

AFTERNOON THEEBUILTJES

De plaatjes passen in een fijn album. Hans C. Ebeling schreef daar de tekst voor: allemaal wetenswaardigheden over auto's van vroeger.

Hoe je aan dat album kunt komen, staat op elke doos VAN NELLE Afternoon theebuiltjes.

ruil ze met je vriendjes

